

TÒFOL RIUDAVETS

Sant Bartomeu i Ferreries

Des de l'Ajuntament de Ferreries m'han demanat una col·laboració per a la pàgina web de Sant Bartomeu. La veritat és que em vaig endur una agradable sorpresa pel fet que vagin pensar en mi.

Per autodefinir-me, per als qui no em coneixen, podria dir que fa cinquanta-tres anys que, senzillament, som ferrerienc. Pens que és l'únic mèrit, però açò sí, som un ferrerienc convençut i orgullós de ser-ho. Quan sent qualque persona amb el peculiar i únic accent de la "Ciutat Trigal", com deia l'estimat Toni es Ferron, ràpidament els dic que "Jo també som ferrerienc" i solem començar l'intercanvi d'informació envers les nostres respectives famílies.



Vaig néixer al carrer Fred, a la casa que teníem com a posada i que era la posada de Sant Jaume, però vaig viure els primers tres anys al Molí de Baix del paradís terrenal que era llavors el barranc d'Algendar.

Crec molt evident que néixer, com aquell qui diu, al barranc ha condicionat moltíssim la meua vida, els meus gusts i pens també que fins i tot la meua sensibilitat i els meus sentiments cap a la natura.

Amb tres anys acabats de fer ens vam traslladar a Ciutadella, ciutat hospitalària i acollidora com poques amb els que hi van amb bona fe i amb ganes de treballar i integrar-se. Què puc dir de Ciutadella més que coses polides i entranyables? Quan vaig a Santa Galdana amb tot orgull dic, abans i després del pont: "Som a ca nostra, surt de ca nostra, entr a ca nostra". Per res del món voldria que em donassin a triar entre un poble i l'altre. No ho dic per quedar bé, els qui em coneixen saben que és així.

Fins que vaig tenir tretze anys, a l'estiu feia llargues temporades a Ferreries. Els meus estius solien passar entre cas conco en Bili, que va estar a diversos llocs, dels quals tenc més records, perquè ja era una mica més gran; són Sant Vives i Sant Antoni de Ruma. Quan era a Ferreries vivia a ca sa padrina des carrer de Dalt, que llavors es deia Ecònom Florit, si bé tot lo dia andoiava d'aquí i d'allà.

Llavors, amb aquests antecedents, serà molt fàcil d'entendre que, per a mi, Sant Bartomeu era, i és, també, la meua festa. Fins que per qüestions de feina vaig poder, a Sant Bartomeu el començava, per poc, una setmana abans. Sa padrina, al forn de la cuina de ferro, hi coïa tot el que podia. Per a les coses més grosses anàvem al forn del carrer de Sant Joan, aquell que hi havia dalt les escales.

Seria un pecat no xerrar del que menjàvem aquells dies, a part de l'*oliaigo* amb tomàtiques, el millor del món, record, que em xuclaria els dits, el *xicolati*; les coques; els pastissets; la sobrassada amb mel; el formatge amb rem i peres; el figat, que bon panxó de remenar em pegava i tantes i tantes coses, fetes a casa, naturals, sense gens de química.

He de reconèixer que era un privilegiat, donat que les dues cases paternes eren al carrer de Dalt, la de mumare i, la de l'avi Riudavets, al carrer de Sant Joan, donant el pati a la costa de ses Barreres. Tant a una casa com a l'altra, encara avui, es viu plenament la festa.



Llavors hi havia manco cavalls i manco persones. Encara no s'havia posat de moda tenir-hi la segona residència i el turisme era mínim.

Per a mi, cosa important que no em podia perdre era el pas dels *cabezudos* amb la banda, en què hi tocava es conco en Roig i que anaven acompanyats d'en Tolo es "Serenó", anys després, bon company i molt bon amic. El dia de Sant Bartomeu al matí el toc de diana, que no tiraven aigua, era molt dejorn. Just sentien la banda, ens venien a cridar i, en faldaret, sortíem a les finestres de dalt o a la porta del carrer, com a al·lots que érem, ens donava igual. Després, a berenar d'aquestes sucülències que abans us he dit.

Una altra qüestió que m'agradava molt era la pujada, al galop i d'un en un, dels cavalls des del carrer Sant Bartomeu, passant el pla de l'Església fins a un bon tros amunt de la costa de ses Barreres. Un altre moment divertit era rebre la visita dels caixers amb l'aigua-ros. Tot era molt polit i, avui, els records, extremadament emotius i entranyables.

Ferrereries, ferrerienques i ferrerienques, una forta abraçada i bon Sant Bartomeu.